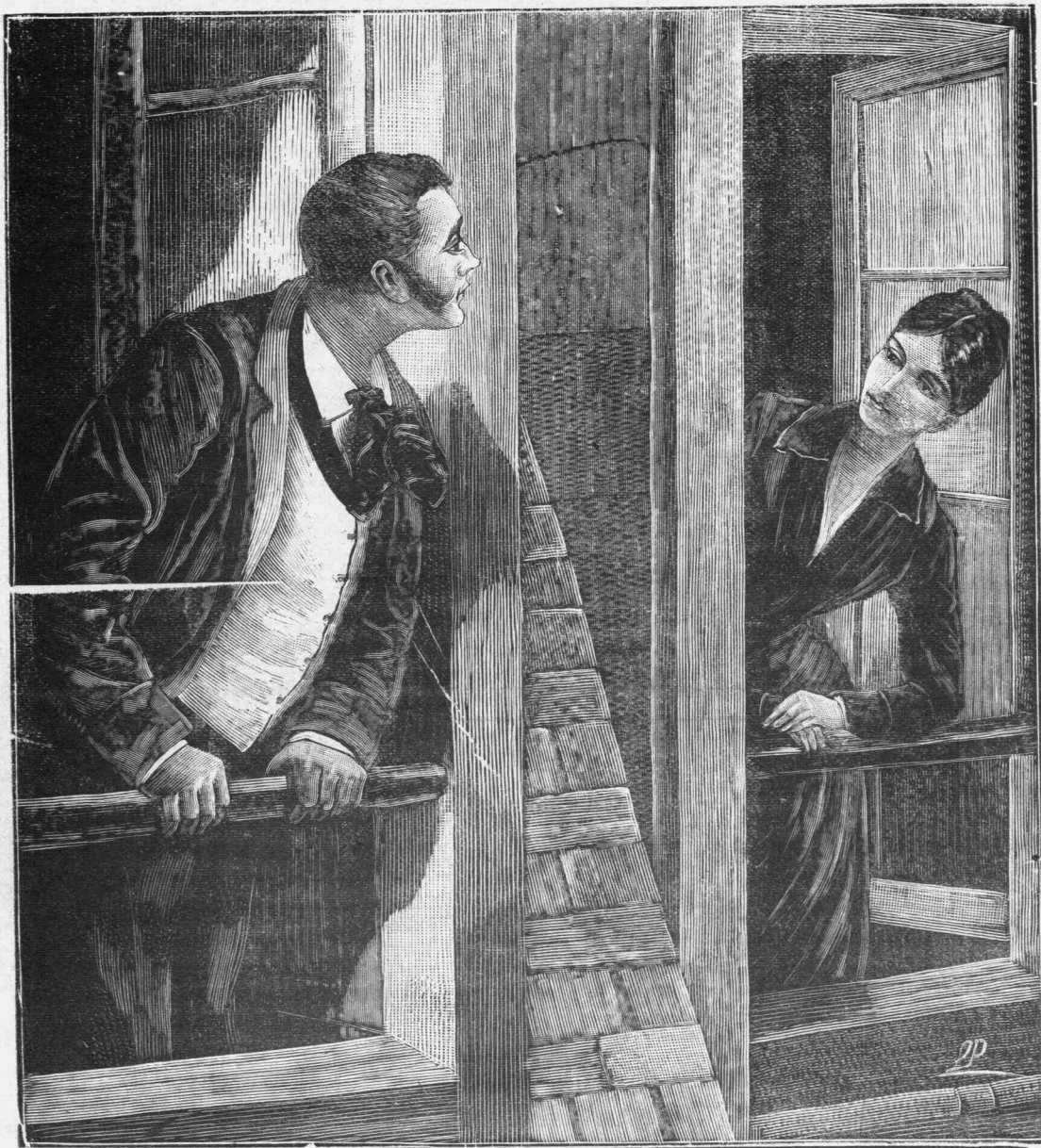

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ

— «Με ποιανό ονομάσατε αυτό το δωμάτιον; (Σελ. 798).

«Δέν είμαι ἀπ'ἐδῶ, ἀλλά διαβατικῶς μόνον ἦλθον εἰς Παρισίους... Χωρίς περιστροφῆς σὰς λέγω ὅτι ἔχω τὸ πλεονέκτημα νὰ ἦμαι πλούσιος. Δύνασθε λοιπὸν ἀφόβως νὰ δεχθῆτε μικρὰν συνδρομὴν, ἣν ἐπιθυμῶ νὰ σὰς παρασχω... χωρὶς καμμίαν ὀπισθοβουλίαν, σὰς δίδω τὸν λόγον μου.

«Ἐνοικίασα διὰ τὴν κόρην σας τὸ μικρὸν δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκη, πλησίον τῆς ὁδοῦ Καυβῶν. Ἐν ἡμισείᾳ ὧρα ἠγόρασα τὰ ἀπαιτούμενα ἐπιπλα. Οὐδὲν ἀκόμη γνωρίζει. Ἡθέλησα νὰ ἐπιτύχω τὴν ἀδειάν σας προηγουμένως. Σὰς βεβαιῶ ὅτι οὐδέποτε θὰ εἰσέλθω εἰς τὸν θάλαμόν της, οὔτε θὰ μάθῃ ποτὲ τὸ ὄνομά μου, ἐκτός ἂν σεῖς τῇ τὸ εἰπητε, πράγμα ὅπως περιττόν.

«Προεπλήρωσα τὸ ἐνοίκιον ἑνὸς ἔτους. Θὰ ἔρχεται νὰ σὰς βλέπῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἠράνιζαν τοῦλάχιστον οἱ δρόμοι καὶ θὰ δύναται μετὰ τὴν ἐργασίαν της ν'ἀναπαύεται. Ἐὰν τὴν ἀγαπᾶτε, θὰ ἦσθε δι'αὐτὸ εὐτυχεῖς. Δὲν ἔλπομαι, ἐλπίζω, τὸ μικρὸν αὐτὸ δῶρον, τὸ ὅπως ἀσήμερον διὰ τὸν σῶσαντα αὐτὴν τὴν χθεσινὴν νύκτα. Ὅσον ἀφορᾷ σὰς, δὲν ἐννοῶ νὰ ὑποφέρετε ἐκ τῆς κλοπῆς ἣν ὑπέστη».

Ἐπέθηκε γραμμάτιον πεντακοσίων φράγκων ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ προσέθηκεν;

— Ἐὰν ποτὲ λάβετε ἀνάγκη συνδρομῆς, ἀποταθῆτε πρὸς με ἐλευθέρως. Δὲν θὰ ἐπνίδω πλέον ἴσως τὴν κόρην, ἀλλὰ θὰ λυπηθῶ μανθάνων ὅτι δυστυχεῖ καὶ

ποθῶ εἰλικρινῶς διὰ σὰς καὶ δι' αὐτὴν τὸ θάρρος τῆς νὰ ἀμειψθῆ καὶ νὰ προσδεύσῃ.

— Κύριε!... ἠθέλησε νὰ ἀντείπῃ ἡ γραῖα, ἀπωθοῦσα αὐτὸ τὸ μάννα, ὅπερ ἐπιπτεν ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς.

— Μὴ ἀποποιήσθε! Ὅλ' μ' ἐλύπει τοῦτο... καὶ ἐνθυμεῖσθε τὸ ὄνομα: Δαβίδων, πύργος Φιλλυρῶν—εὐκόλως θὰ τὸ ἐνθυμήσθε—εἰς Κουρμπεβοά. Σχεδὸν εἰμεθα γείτονες! Δὲν θὰ τὸ λησμονήσετε;

— Ὅχι, κύριε.

— Ὑγίαινε λοιπὸν καὶ καλὴν τύχην!

Εἰς τὰς ἐπτὰ, ὁ οἰκονόμος τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Αὐγουστίνου παρέδιδεν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς Λαύρας κλειθρον, συνοδευόμενον ὑπὸ ἐπιστολῆς περιεχοῦσης τὰ ἑξῆς:

«Φίλτατον τέκνον,

• Τὰ πάντα συνεβίβασα μὲ τοὺς γονεῖς σου. Ἴδου ἡ κλεῖς τοῦ θαλάμου σου. Θὰ εὔρετε ἐν αὐτῇ ἀπόψε ὅ,τι σὰς ἀναγκαιοῖ.

• Μοὶ εἶπατε ὅτι μοὶ ὀφείλετε πλέον ἢ τὴν ζωὴν.

• Δὲν θέλω νὰ εἰσθε ἐκτεθειμένη εἰς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους. Δὲν θὰ ἦμαι βεβαίως ἐκεῖ ὅπως σὰς ὑπερασπιζῶ.

• Δεχθῆτε ἀφόβως αὐτὴν τὴν ἔνδειξιν ἐνδιαφέροντος ἐνὸς ἀγνώστου, ὅστις εἰς ἀντάλλαγμα σὰς ζητεῖ μόνον ἀπλὴν ἀνάμνησιν.

«Γ. Δ.»

Τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν, δίφρος ἀπήρητο ἐκ νέου τοῦ πύργου τῶν Φιλλυρῶν καὶ ὁ Γεώργιος Δαβίδων ἐπωχεῖτο πρὸς τοὺς Παρισίους μὲ τὴν καρδίαν πάλλουςαν.

Ἐσκέπτετο:

— Θὰ τὴν ἐπανιδῶ... ἴσως.

Εἶχε σώσει τὴν κόρην ἀπὸ φοβεροῦ κινδύνου. Διὰ τὴν μητέρα τῶρα, τὴν κυρίαν Βωνοάζ, τὴν Λευκὴν Σαρναί, ἐσκέπτετο.

Θ'

Ἐνθα ἀναφαίνεται ἐν ὑποκείμενον γνωστόν.

Ὁ πύργος λὰ Ρὸς Βιλλὰρ εἶχεν ὑποστῆ μεταμορφώσεις τινὰς ἀπὸ τῶν γάμων τοῦ κ. δὲ Βωνοάζ μετὰ τῆς δεσποινίδος Σαρναί, ἀλλ' αἱ μεγάλαι γραμμαῖ του ἔμενον αἱ αὐταί.

Ἦτο πάντοτε τὸ ἰταλικὸν ρυθμὸν ἀνάκτορον, μὲ τὴν ἐπίπεδον στέγην του, τὰ ἐν ταῖς γωνίαις συμπλέγματα τῶν Ἐρώτων, τὰς τοιχογραφίας του καὶ τὴν μεγαλοπρεπῆ του κλίμακα.

Αἱ προσθήκαι τοῦ κόμητος Βωνοάζ ἐγένοντο ἰδίως εἰς τοὺς σταύλους, πρὸς ἐπέκτασιν τῶν ὁποίων εἶχεν ἀγοράσει γῆπεδον συνεχόμενον πρὸς τὸ μέγαρον.

Τὸ ἐπιτελεῖον τῆς οἰκίας ἦτο πολυάριθμον, ἀλλὰ τοῦ κόμητος διάγοντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἔξω, τὸ μέγαρον ἦτο σιωπηλὸν καὶ ἡ κόμησσα τὸσον ἤκούετο ἐντὸς αὐτοῦ, ὅσον ἀπετέλει μέρος ἐν τῇ ὑπάρξει τοῦ συζύγου τῆς.

Ἐκεῖ, τὸ ἀπόγευμα τῆς ἐπιούσης ἐκείνης καθ' ἣν ὁ Δαβίδων ἐπεσκέφθη τὸν Ἀρδουίνον, βραχύσωμος τις γέρων, ὀλοστρόγγυλος, ἀνθηρότατος καὶ προγαστρω, ἐπιμελῶς ἐξυρισμένος, ὑπόλευκος τὴν κόμην καὶ φαιδρότατος, ἐπέθηκε τὴν μικρὰν του εὐσαρκον χεῖρα ἐπὶ τοῦ κομβίου τοῦ ἐξ ἀρχαίου ἀργύρου λαξευτοῦ κώδωνος τῆς θύρας.

Εἰς μεγαλόσωμος ὑπηρέτης τὸν ὑπεδέχθη εἰς τὸν πρόδομον μετὰ τῆς εὐλαβοῦς οἰκειότητος τῆς ἀποδιδόμενης εἰς ἐπισκέπτῃν πανίσχυρον, οὐτινος μία λέξις ἀρκεῖ ἵνα τοὺς ἀποβάλλῃ τῆς οἰκίας.

— Ἡ κυρία κόμησσα εἶνε εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς; ἠρώτησεν ὁ βραχύσωμος γέρων.

— Ναί, κύριε Καμπεϋρόλ.

— Τότε δύναμαι ν' ἀναβῶ;

— Κἀλλιστα, κύριε Καμπεϋρόλ.

— Ὁραῖα, μείνατε ἐδῶ... δὲν θέλω ν' ἀνησυχῶ κανένα. Ἐγνώριζε τὴν οἰκίαν. Ἀνέβη τὴν πολυτελεῖ κλίμακα, ἥς τὰ τεῖχη ἐκοσμούντο διὰ ταπήτων βαρυτιμωτάτων καὶ ἐκ τῶν κινήσεών του ἔβλεπέ τις ὅτι ἦτο λιγυρώτατος, μὴδ' ὑπὸ τῆς προεχούσης κοιλίας του ἐνοχλούμενος κἄν.

Ὁ Καμπεϋρόλ ἠδύνατο ὑπὸ τῶν ἀχρείων τῆς εἰρκτῆς νὰ ἀνηγορεύετο ἀρχηγός των, καὶ ὁ κόσμος ὅλος τὸν ἐξελάμβανε ὡς κληρικὸν ὑποκριτὴν καὶ λαίμαργον, ἢ γέροντα ἱατρὸν ἀποσυρθέντα τῶν ἐργασιῶν του καὶ πλουτήσαντα ἐκ τῆς πελατείας του.

Ἦτο λίαν ἀνέτως ἐνδεδυμένος. Ὁ καστανόχρους καὶ μετὰξινος ἔσωθεν ἐπενδύτης του ἠνοίγετο ἐπὶ ρεδιγότας καινουργούς ἢ ὡς ἐγγίστα τοιαύτης.

Πολύχρωμον ἐθνόσημον ἐκόσμηε τὴν κομβιοδόχην του. Ἐφερε δὲ δύο ἢ τρία παράσημα ξένα. Εἶχε τὸ κάθισμά του εἰς τὸ Μελοδράμα, ὡς συνδρομητῆς, ὠραῖα καὶ σταθερὰ εἰσοδήματα καὶ ὕψος τελείας εὐχαριστήσεως.

Μόλις ἠδύνατό τις ν' ἀεγνώριζε, βλέπων αὐτὸν οὕτω διερχόμενον, τὸν ἀρχαῖον ταγματάρχην τοῦ Πρεϊλλύ, τὸν φίλον τοῦ Βικτωριανοῦ Σαγκῶ καὶ τοῦ Πουρσαίν, τὸν Εὐσέβιον Καμπεϋρόλ τέλος, τὸσον εἶνε ψευδῆς καὶ ἡ παροίμια ὅτι τὸ ράσον δὲν κἄμνει τὸν παπᾶν.

Ὁ Καμπεϋρόλ εἶχε μετασχηματισθῆ τελείως εἰς ἀνθρώπον τοῦ κόσμου, καὶ τοῦ καλοῦ κόσμου, τοῦλάχιστον τοῦ ὠραίου.

Ἐβῆαινε μὲ τὸ βῆμα ἰδιοκτητοῦ ἐπὶ τοῦ κτήματός του.

Διέβη μεγάλης αἰθούσης ὑποδοχῆς καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ διαμέρισμα τῆς κομῆσσης.

Εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, θεραπεινὴς μελαγχροινῆ, ὄχι ὅπως νεαρά, ἀλλὰ δροσερὰ ἔτι, εἰδοποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κωδωνίσκου τοῦ θαλαμηπόλου, ἐφαιδρύνθη ἐπὶ τῇ θέᾳ του.

— Ὁραῖα, παιδί μου, εἶπε ψαύων ἀκροὶς δακτύλοις τὸν πῶγωνα τῆς Βρεττόνης. Πάντοτε εὐθυμος, δαίμονα! Λαμπρά, κόρη μου!

Ἐδειξε τὴ θύραν τῆς κομῆσσης.

— Καὶ ἐκεῖ μέσα, τί γίνονται;

Ἡ Ἄννα Μαρία, διότι ἡ κόμησσα δὲν εἶχεν ἀλλάξει θαλαμηπόλον, ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας.

— Πάντοτε τὰ ἴδια, κύριε Καμπεϋρόλ.

Ὁ ταγματάρχης ἐταπεινώσει τὴν φωνὴν καὶ ἐτραύλισε:

— Τριάκτα εἰς βῆμοι κάτω τοῦ μηδενικοῦ στὸ ἀνδρόγυνο! Φοθερὴ θερμοκρασία! Χιόνια καὶ πάγοι! Σατανᾶ! Ὁμίλησεν ἐπὶ μᾶλλον ταπεινοφῶνως:

— Ἡ ὑγεία;

— Καλὴ... Ἡ κυρία δὲν παραπονεῖται...

— Τότε, τόσῳ τὸ καλλίτερον. Ἀνάγγετέ με, ὠραῖα μου.

— Δύνασθε νὰ εἰσέλθετε... Ἡ κυρία κόμησσα εἶνε μόνη καὶ εὐτυχῆς πάντοτε ὅσακις σὰς βλέπει.

Ἡ Βρετόνην ἀπέσυρεν ἐν παραπέτασμα, ὤθησε μίαν θύραν καὶ εἶπεν:

— Ὁ κύριος Καμπεϋρόλ.

Ἡ κυρία Βωνοάζ ἐκάθητο πρὸ μεγάλου παραθύρου καὶ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ἐπιστολήν.

Ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα εἰς ἔτων, ἦτο ὑπὲρ ποτε ὠραία.

Τὸ μαῦρον τῆς ἐσθητὸς τῆς ἀντετίθετο πρὸς τὴν ἰόχρουν μέταξαν τῆς αἰθούσης, ἐν ἣ διήρχετο τὰς ἡμέρας τῆς ὀλοκλήρους

Εὐλύγιστος, λευκὴ, ἀνευ ρυτίδων, μὲ τὴν ἀφρονὴν τῆς κόμην, ἀδιοράτως ὑπόλευκον, ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τῆς νεότητος καὶ τῆς ἰσχύος τῆς.

Ἐπὶ τῇ ἀφίξει τοῦ ἱατροῦ, ἠγέρθη καὶ προὐχώρησεν ἐν σπουδῇ πρὸς αὐτόν, ἰσχυρῶς ἀναπνεύουσα, ὡς τις συνερχόμενος εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ ἐπίσκεψις προφανῶς τῆ ἤτο εὐάρεστος.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε φαιδρός, ἐγὼ καὶ πάλιν, πάντοτε ἐγὼ!... Μὴ εἶμαι ὀχληρός;

— ὦ! ἰατρή!

— Ἐπρεπε νὰ μοὶ τὸ εἶπητε, πειρασμέ! Θὰ ἐτρεπόμην εἰς φυγὴν. Ἀπεχθάνομαι τοὺς ὀχληρούς... Τί λέγω; τοὺς ἀποτροπιάζομαι. Τί κάμνετε ἐκεῖ;

— Καθήσατε ἐν πρώτοις, ἰατρή, εἰς αὐτὸ τὸ ἀνάκλιτρον, πλησίον μου.

Ἐβυθίσθη εἰς τὰ προσκεφάλαια μεταξίνου ἀνακλίντρου ἀπαλωτάτου καὶ περιέφερε τριγύρω του βλέμμα ἐμφαίνον εὐχαρίστησιν.

— Διάβολε! ὑπέλαβε, τί φωλεὰ θελκτικὴ, δροσερά, γλυκεῖα, ἀρωματισμένη. Ὁ πλοῦτος εἶνε καλὸς ὅ,τι καὶ ἂν λέγη κανεὶς!

Ἡ κόμησσα ἐστέναζεν, ὡς γυνή, ἦν αὐταὶ αἱ ἀπολαύσεις δὲν ἐνδιαφέρουν.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ ταγματάρχης, διατεινέσθε ὅτι εἰσθε δυστυχῆς, ἐπειδὴ σὰς λείπει ἐν ἀγαθόν, ἀνευ τοῦ ὁποίου τὰ λοιπὰ σὰς φαίνονται μηδὲν καὶ ἀθλιότης!

— Ἰατρή!

— Ἀφετέ με νὰ ὀμιλήσω. Ἐχω δύο προνόμια, δαίμονα! Τὸ τῆς ἡλικίας καὶ τὸ τῆς φιλίας. Ἄλλ' ὑπάρχουν ἄλλαι ἠπατημέναι ὑπὸ τῶν συζύγων των, ἐγκαταλειμμέναι ἀπὸ τοὺς ἐραστὰς των, καὶ εἰς ἔπακρον ὄλων, πτωχαί, ἠναγκασμένοι ν' ἀφανίζωσι σῶμα καὶ ψυχὴν, διὰ νὰ κερδίζωσι μηδαμινὰ ποσά... Δὲν εἶνε ἀληθές;

— Μήπως παραπονοῦμαι, ἰατρή;

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ὀμιλήτε διὰ νὰ σὰς ἐννοοῦν. Ὁ ἐπίμονός σας περιορισμός εἰς τὸ κελλίον σας... ἀξιολάτρευτον λόγον τιμῆς!... Ἡ ἀπὸ πάσης ἀπολαύσεως ἀποχὴ σας... τὸ πρὸς τὴν μόνωσιν πάθος σας!...

— Μοὶ ἀρέσκουν!

— Γνωρίζω καλῶς ὅτι αὐτὸς ὁ Βωνοῶζ ἔχει πολλὰς ἀδικίας διαπραξέι, ὡς πρὸς σὰς... ὅτι ὁ βίος, ὃν διάγει, εἶνε ἀσωτος καὶ ἐλλεινός!... ἀλλὰ διατείνεται — πρὸς δικαιολογίαν του — ὅτι σεῖς τὸν ὠθήσατε εἰς τοιαύτας ἀταξίας!...

Ἡ κόμησσα ἐμειδίασε πικρῶς.

— Ὁ κύριος Βωνοῶζ, εἶπε διὰ φωνῆς ὄλων ἡρέμου, εἶνε ὁ ὀλιγώτερον ἐνδιαφέρων με τῶν κατοίκων τῶν Παρισίων.

Ὁ ἐξαιρετὸς ταγματάρχης ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ὄροφὴν μετὰ πραγματικοῦ ἄλγους.

— Καὶ νὰ σκέπτομαι ὅτι συνετέλεσα κατὰ τι καὶ ἐγὼ εἰς αὐτὸ τὸ ἀξιοθρήνητον συνοικέσιον! ἐστέναζε. Τέλος, ἔκαμα ὅ,τι ἠδυνήθην διὰ νὰ σὰς συμβιβάσω. Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀνεπίδεκτον θεραπείας... Παραιτοῦμαι πάσης τοιαύτης προσπάθειας, πρὸς μεγάλην μου λύπην, ἀλλὰ θλιβομαι ἀναλογιζόμενος ὅτι δυστυχεῖται!

Ἡ κόμησσα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶμαι δυστυχῆς, φίλε μου, ἐδήλωσεν. Εἶμαι ὑποταταγμένη εἰς τὴν τύχην μου. Ἡ ζωὴ μου παρέρχεται ἡρέμα... Καὶ εἴχετε δίκαιον πρὸ μικροῦ... Ὑπάρχουσιν ἄλλαι ὑποφέρουσαι πλειότερον ἐμοῦ.

— Τί θὰ κάμετε ἐφέτος;

— Θὰ μεταβῶ εἰς Ζουσέρην, ἀπὸ τῶν πρώτων ὥραιων ἡμερῶν.

— Ἄ! λατρεύετε αὐτὸ τὸ θλιβερόν μέρος! Σὰς ἀρέσκει νὰ συστρέφητε τὸ μαχαίριον εἰς τὰς πληγὰς σας!...

— Ἐκεῖ εἶνε αἱ ἀναμνήσεις μου.

— Ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἀναμνήσεις λυπηραὶ!...

— Αἱ μόναι, ἔ; συκρατῶ, φίλε μου, αἱ μόναι θίγουσαι τὴν καρδίαν μου...

— Τόσος παρῆλθε καιρὸς!... Λησμονεῖ κανεὶς!

— Οὐδέποτε! ἀπήντησεν ἐκείνη ζωηρῶς. Πόσον θὰ τὰς ἡγάπων!

— Ὅμιλῶμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων... Τί ἀνεγινώσχετε ὅτε εἰσήλθον;

— Τί λοιπόν;

— Αὐτὴ ἡ ἐπιστολή... Ἐὰν εἶμαι ἀδιάκριτος, μὴ μοὶ δίδετε ἀπάντησιν!

— Εἶνε τοῦ συμβολαιογράφου μου, τοῦ κυρίου Ἄρδουίνου.

— Ἀνθρώπου ἀφοσιωμένου εἰς σὰς.

— Τῶντι.

— Καὶ τί σὰς ἀγγέλλει; Καμμίαν νέαν τρέλλαν τοῦ ἀθλίου μου φίλου Βωνοῶζ; Καταστρεπτικός, ὡς μακαρίτης ἀσωτος υἱός, αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος! Περὶ ὑπερμέτρων δαπανῶν; Περὶ τίνος γελοίου δανείου;

— Ὅχι.

— Μ' ἐκπλήττετε! Τότε περὶ τίνος εἰς συμβολαιογράφος δύναται νὰ σὰς ὀμιλή;

— Ὁ κύριος Βωνοῶζ τὸν ἐπεφόρτισε νὰ εὕρῃ ἀγοραστὴν διὰ τὸ Βοασσῦ.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἐφάνη εἰς τὸν ταγματάρχην δυσάρεστον, ὡς ἰατρικόν.

Ἐκαμε κίνημα πρὸς τὰ ὀπίσω, ὡσεὶ δεχθεὶς κτύπημα διὰ γρόνθου καὶ ἔβηξεν ἐλαφρῶς.

— Χμ! χμ! Λέγετε;... ἠρώτησε. Τὸ Βοασσῦ;

— Ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀνοικοδόμουν. Ὁ κύριος Βωνοῶζ θέλει τὰ τὸ πωλήσῃ.

— Μὴ τὴν πίστιν μου! δὲν τὸν κατακρίνω δι' αὐτό...

Ἐν ἐρείπιον... Ἐχετε τόσας ἄλλας κατοικίας!

— Ὁ κύριος Ἄρδουίνος μοὶ ἀγγέλλει, ὅτι παρουσιάσθη ἀγοραστής.

— Πρόκειται περὶ μεγάλου ποσοῦ;

— Ἀρκετὰ μεγάλο.

— Ὁ ἀγοραστής ποσὸς εἶνε;

— Εἰς Ἀμερικανός...

— Ὀνομάζεται;

— Ἄγνωστον διὰ σὰς ὄνομα... ὡς καὶ δι' ἐμέ... Γεώργιος Δαβίδων.

— Πλούσιος ἀναμφιβόλως!

— Πληρώνει τοὺς μετρητοὺς

— Αὐτὴ εἶνε ἡ καλλιτέρα ἀσφαλεῖα. Καὶ δίδετε τὴν συγκατάθεσιν σας;

— Τί μ' ἐνδιαφέρει! Ἀρκεῖ ὁ κύριος Βωνοῶζ νὰ μ' ἀφίγη νὰ ζῶ ὡς ἐγὼ θέλω... νὰ δύναμαι νὰ πηγαίνω ὅπου μοὶ ἀρέσκει, νὰ διαθέτω κατ' ἀρέσκειαν τὸν χρόνον μου, ἀρκεῖ τέλος νὰ μοὶ ἀπομεινῶσιν εἰσοδήματα ἐπαρκῆ, ἵνα θέσω πέρας μεμονωμένη εἰς βίον ἀσημον καὶ συνετριμμένον!

— Εἰσθε μετριόφρων. Ποῦ εἶνε αὐτός;

— Ἄγνωστος. Δὲν μοὶ δίδει λόγον τῶν πράξεών του... τὸ γνωρίζετε... Πηγαίνουρχεται κατὰ βούλησιν... Ἡ λέσχη, τὸ παιγνίδιον, οἱ φίλοι, τὸν ἀπορροφοῦν. Τὸν βλέπω μετὰ τὸ φαγητὸν ἐνίοτε... οὐδέποτε ἄλλαχθῶ.

— Τί ὑπαρξίς! ἀνέκραζεν ὁ ἀξιοτίμος ταγματάρχης συνενῶν τὰς χεῖρας. Καὶ ὅταν τις σκέπτεται ὅτι τόσοὶ ὑπάρχουν ὅμοιοι πρὸς τὸν ἰδικόν σας!

Ἡ κόμησσα ἔσεισε τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον ἀμφιβολίας, ἀλλ' οὐδὲν ἀπήντησε.

— Καὶ σεῖς, φίλε μου, τί γίνεσθε;

— Ζῶ... ὀλιγῶς... χωρὶς περισπασμούς... εὐλογῶν τὸν ὕψιστον διὰ τὴν ἀνεσιν, ἦν μοὶ ἐχορήγησεν... Ἐχω τὰ χρειώδη μου... καὶ μάλιστα κᾶτι περιπλέον... διαμέρισμα τῆς ἀρεσκείας μου... Ἐνα ἐξαιρετὸν ὑπηρέτην... ἐν καλῶν καθίσμα εἰς τὸ Μελόδραμα... ἐν ἄλλο εἰς τὸ Γαλλικὸν Θέατρον... Ἄν μοὶ τὰ προέλεγον εἰς τὴν νεότητά μου, θὰ ἐξεπληττόμην... Εἰς συγγενῆς μου ἐπλούτησε πρὸς ὀφελός μου... Κάμνω ἐκδουλεύσεις ὅπως δύναμαι, ἐπισκέπτομαι ἀρρώστους δωρεάν, καὶ ὁ καιρὸς περνᾷ...

Συνεπέρανε δὲ φιλοσοφικῶς:

— Τί εἶνε ἡ ζωή; Σκιά, ὀπτασία!... Εἶνε τι ἐφ' ὅσον εἶνε ἔμπροσθεν ἡμῶν... Τιποτε δταν ἀπομείνη ὀπίσω.

— Συντρώγων ἰατρί;

— Ἀδύνατον, πρὸς μεγάλην μου λύπην... Ἐδῶκα τὸν λόγον μου... Μὲ ἠνάγκασαν νὰ δεχθῶ... εἰς πτωχὸς πρὸς οὐδὲ ἔχω παράσχει ἐκδούλευσιν... Ἐὰν τοὺς προσέβαλλον καιρίως ἀποποιούμενος καὶ δὲν γνωρίζω νὰ λυπῶ ἀνθρώπους.

— Τὸν καλὸν ταγματάρχην!

Δὲν ἠδύνατο ἢ νὰ τὸν πιστεύη τις, τὸσον ἐφαίνετο ἀκέραιος, ἀγαθός, ἀδολος, μὲ τὸ διαχυτικὸν καὶ ἀφελὲς τοῦ ὕφους του.

Ἠγέρθη.

— Ἀπὸ τοῦδε; εἶπεν ἡ κόμησσα. Πόσον βιάζεσθε, φίλε μου!

— Οἱ ἀσθενεῖς μου μὲ ἀναζητοῦν! Ἐχω ἀφθόνους, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ πλουτήσουν, μένετε ἥσυχος.

Ἐπλησίασε πρὸς τὴν Λευκὴν, ἧς ἔλαβε τὴν χεῖρα λέγων:

— Ἴδωμεν τὸν σφυγμὸν! Πάντοτε ταραχή. Προέρχεται ἐκ τοῦ πνεύματος... Ἐργάζεται... Σιέπτεται... Ὁ μολογήσατέ το.

Ἐφάνη ἀτενίζουσα ἀόρατόν τι σημεῖον πέραν ἐν τῇ ἐκτάσει.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε διὰ τόνου βαθέος. Πρὸς τί νὰ ψεύδωμαι; Πάντοτε ὁ μικρὸς ἐκεῖνος τάφος! Ἀδύνατον νὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης μου.

— Τρέλλαι.

— Ἡ καρδία μου ἐκεῖ ἐτάφη, ἰατρί! Ἀπέθανε ταῦτο χρόνος μὲ τὰς κόρας μου. Τὸ γνωρίζετε καλῶς.

Ὁ Καμπεϋρόλ ὕψωσε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Ἄ! αἱ γυναῖκες! ἀνέκραξεν, ὁποῖα ἄβυσσος!

Μετὰ δύο λεπτὰ ἡ κόμησσα μόνη, διατρέχουσα ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ συμβολαιογράφου, ἐσκέπτετο:

— Γεώργιος! καλεῖται Γεώργιος! εἶνε Ἀμερικανὸς καὶ θέλει νὰ ἀγοράσῃ τὸ Βοασσὺ, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐρείπια οὐδένα ἐλκύουσιν. Ἐὰν ἦτο ἐκεῖνος! Θεέ μου! Θέλω νὰ τὸ μάθω! Ἐὰν ὑπάγω.

I

Παραπλεύρως τοῦ συμβολαιογράφου.

Οἱ γραφεῖς τοῦ συμβολαιογράφου Ἀρδουίνου εἶχον ἀπέλθει.

Ἡ σιγή καὶ τὸ ἡμίφως ἐβασίλευον εἰς αὐτὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ ἐνσήμου χάρτου.

Ἐν τούτοις ὑπῆρχε τις εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατρωνος.

Ἰπὸ τὸ πράσινον κάλυμμα λαμπτήρος, πρὸ πλατείας τραπέζης, νέος τις ἐκάθητο.

Ἐὰν τῷ εἶδιδέ τις εἰκοσιπέντε ἢ εἰκοσιῆξ ἔτων ἡλικίαν.

Ἡ κόμη του, σύρριζα κεκομμένη, ἦτο ξανθή. Ἡ ὄψις του μὲ τὴν χονδρὰν ὀλίγον, τεθλασμένην καὶ βραχεῖαν ρινὰ του, μὲ τὰ παχέα χεῖλη, τὸ ὑψηλὸν μέτωπον καὶ τὸν γωνιώδη πώγωνα, μὲ λακκίσκον ἐν μέσῳ, εἶχε χαρακτηρὰ ἐνεργητικὸν ἄμα καὶ γλυκύν. Δύο παραγναθίδες ἐπλασίουον τὸ ἐξυρισμένον πρόσωπόν του, πκρέχουσαι αὐτῷ τὴν θέαν δικαστικοῦ τοῦ παλαιοῦ ρυθμοῦ.

Ὁ νέος ἦτο μέσου ἀναστήματος, εὐσωμος καὶ εὐρὺς τοὺς ὤμους.

Ἐξήτασε τὸ παλαιοῦ ρυθμοῦ ἐκκρεμές. Ὁ δείκτης ἐσήμαιεν ἐννέα παρὰ τέταρτον.

— Ποτὲ δὲν θὰ τελειώσω, ἐτραύλισεν ὁ γραφεύς.

Καὶ ἡ γραφή του ἐπέτα μετὰ νέας ζέσεως.

Κεφαλὴ ὑπηρέτου ἐπεφάνη εἰς τὸ ἄνοιγμα θύρας.

— Μὴ ταραχθῆτε, κύριε Γκέρν, εἶπεν. Ἐρχομαι διὰ ταῖς λάμπαις.

Ὁ ὑπηρέτης ἦτο ἐνήλιξ καὶ λίαν ἠντρεπισμένος, μὲ τὰ στίλβοντα ἐνδύματά του, τὸ κιτρίνας ραβδώσεις φέρον ἐσωκάρδιον καὶ τὸ λευκὸν τοῦ ὑποκάμισου.

Ἀνῆψε δύο μεγάλους λαμπτήρας καὶ τοὺς ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ πατρωνος, βρυχώμενος μεταξὺ τῶν ὀδόντων:

— Νὰ ἐπιμένῃ ὁ κύριος μὲ αὐταῖς τῆς πληθόλαμπαις, ἀντὶ νὰ βάλῃ στὸ γραφεῖο γκάτζι, πῶς εἶνε τόσῳ εὐκόλο-μεταχειρίστο. Ἄν τῆς ἐβγάξῃ ἀπὸ τῆ μέσῃ!

— Ἀλλὰ θὰ τῆς βγάλῃ, Ἰωσήφ, θὰ τῆς βγάλῃ, παρετήρησεν ὁ νέος, ὅστις ἐξηκολούθει γράφων.

— Εἶνε λοιπὸν πολλὴ βιαστικὴ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις, πῶς σὰς κρατεῖ τόσον ἀργά; ὑπέλαθεν ὁ ὑπηρέτης.

— Αὐτὸ δὲν μ'ἐνοχλεῖ, φίλε μου.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς ἐργάζεσθε ὅσῳ κανένας ἄλλος. Ὁ κύριος σὰς ἐσυμπονοῦσε πρὸ ὀλίγου καὶ ἔλεγε στὴν κυρία: «Ὁ πτωχὸς Γκέρν τόσον ἀργὰ πηγαίνει καὶ δειπνᾷ!»

— Ἰωσήφ, φίλε μου, παρακαλῶ, φύγε ἢ σιώπα. Ἐὰν μὲ κάμῃς νὰ γράψω καυμίαν ἀνοησίαν καὶ θ' ἀναγκασθῶ νὰ γράψω ἐξ ἀρχῆς ἢ νὰ κάμω οὐσιμίματα.

— Σιωπῶ, κύριε Γκέρν, εἶμαι ἄφρωνος ὡς ψάρι, ὡς ψάρι ἀπλοῦν!

Διέτρεξε τὸν θάλαμον καθαρίζων τῆς κόπωσης τὰς ἔδρας καὶ τὰ χαρτῖα καὶ ἐν τέλει ἐκάθησεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ πατρωνος.

Ὁ ὑπηρέτης αὐτὸς εἶχε γηράσει ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὑπὸ τὸν θετον ἐν πρώτοις καὶ τὸν ἀνεψὸν κατόπιν. Εἶδε πρὸ αὐτοῦ παρελαυνούσας μίαν ἢ δύο δωδεκάδας γενεῶν γραφῶν.

Ἐξήταζε τὸν νέον, ὃν ἐβλεπεν ἐκ τῶν ὀπισθεν, κλίνοντα ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου, καὶ ἐσκέπτετο:

— Ποτὲ μου δὲν εἶδα ἄλλον ἐργατικώτερον! Γνωρίζω ὅτι καποτε-καποτε ὁ πατρων τὸν φιλοδωρεῖ, ἀλλὰ τοῦ ἀξίζει. Ἀπίψε θὰ χτυπήσῃ παρὰ! Καλὸ συμβόλαιο, ὡς ἔλεγεν ὁ κύριος εἰς τὴν κυρία στὸ τραπέζι. Τί καλὸ ἀνδρόγυνο! Ὁ κύριος εἶχε τύχη ὅσῃν ὀλίγοι.

Καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὸν γραφεῖα:

— Δὲν μοιάζει τοὺς ἄλλους ὁ κύριος Γκέρν! Ἐκεῖνους ποῦ πᾶνε μὲ τὰ ἄλογα, μὲ τ' ἀμάξια καὶ βουτουῦνται στὰ χρέη ὡς τὸ λαίμω! Αὐτὸς τίποτα! πολὺ πτωχὴ θὰ εἶνε αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τῆς Βρετάννης! Καὶ τὸ πρᾶγμα εἶνε φανερό. Σπῆτι χωρικὸ μέσα σὲ χωράφια... δύο-τρεις ἀδελφαὶς δίχως προῖκα πατέρας καὶ μητέρας ποῦ μετὰ βίας μποροῦν καὶ τρέφουν τὴν οἰκογένεια. Τὰ ἔννοεῖ κανεὶς ὄλα, ὅταν ἦνε ἀπὸ τὸν ἴδιο τόπο καθὼς ἐγὼ!

Ὁ λεπτοδείκτης τοῦ ἐκκρεμοῦς προὐχώρει κατὰ καιροῦς ὁ γραφεύς ἔρριπτεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀπελπι καὶ ἠκούετο ἡ γραφὴ του διπλασιαζούσα τὸ τάχος της.

Τὸ ἐκκρεμές ἐσήμανε.

Συνέλαβε βιαίως τὰ χαρτῖα του, παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν λαμπτήρα καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἄλλο δωμάτιον, ὅπως ἐφῆση τὸ μέρος ἐλεύθερον εἰς τοὺς προσερχομένους πελάτας.

Ὁ Ἰωσήφ μετέβη ἐπὶ τῷ ἤχῳ τοῦ κωδωνισκου ν' ἀνοίξῃ καὶ ἐπληθῆ συνοδεύων διὰ μέσου λαβυρίνθου γραφείων καὶ καθισμάτων κυρίαν μελανὰ ἐνδεδυμένην.

Προσέκλινε μετὰ προφανοῦς σιβασμοῦ πρὸ τῆς κυρίας καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἐὰν ἡ κυρία κόμησσα ἀγαπᾷ νὰ εἰσέλθῃ, πηγαίνω νὰ εἰδοποιήσω τὸν κύριον.

— Ἐχει καλῶς.

Ἐτοποθέτησε τὴν πελάτιδα εἰς καλὸν ἀνάκλιτρον καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ κυρία Βωνοῶζ ἀνίψωσε τὸν πέπλον της καὶ ἡ γλυκεῖά της ὄψις ἐφάνη ζητοῦσα τινα περὶ αὐτὴν, ὃν δὲν εὐρίσκε.

Τὰ χαρακτηριστικά της ἐξέφρασαν ἀνακούφισίν τινα.
Ἄνεπνευσεν ἐπὶ μακρὸν καὶ περιέμενεν.

Ἡ προσδοκία της δὲν παρετάθη ἐπὶ μακρὸν.

Ὁ κ. Ἀρδουίνος πάραυτα σχεδὸν ἐπεφάνη ἐν τῇ ἀνεπιλήπτῳ πάντοτε περιβολῇ τοῦ παρισινοῦ συμβολαιογράφου τῇ μιγνυούσῃ τὸ φιλόκαλον ἄμα καὶ τὸ τυπικόν.

Εἶχε τινὰ οἰκειότητα προφανῶς πρὸς τὴν πελάτιδά του, διότι τῷ εἶτανε φιλικῶς τὴν χειροκτιφορὸν χεῖρά της, ἐνῶ αὐτὸς τῇ ἔλεγε :

— Μυρίας συγγνώμας, διότι δὲν ἤλθον εἰς τὸ μέγαρόν σας ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἤμην ἀπησχολημένος ὅλην τὴν ἡμέραν... οὐδὲ στιγμὴν ἠύκαιρῆσα.

— Δὲν γνωρίζετε, ὅτι εἶνε δι' ἐμὲ διασκεδάσις τὸ νὰ ἐρχωμαι νὰ σὰς βλέπω; Εἰσθε εἰς τῶν σπανίων μου καὶ καλῶν μου φίλων!

— Μὲ τιμᾶ τοῦτο, κυρία κόμησσα.

Καὶ πάραυτα, φθάνων εἰς τὴν ὑπόθεσίν του,

— Γνωρίζετε περὶ τίνος πρόκειται;

— Ναί.

— Ἀγοραστῆς παρουσιάσθη διὰ τὸ Βοασσό.

— Τί θέλει νὰ τὸ κάμη;

— Ἀγνοῶ, ἀλλ' ἄρκει νὰ πληρώσῃ...

— Ἀναμφιβόλως. Συνεφωνήσατε περὶ τιμῆς;

— Περὶ ὄλων. Τὸ συμβόλαιον θὰ ἦνε ἕτοιμον εἰς ὀλίγα λεπτά.

— Καὶ ὁ ἀγοραστῆς; . . . ἠρώτησε δειλῶς ἡ κόμησσα.

Τὸν περιμένετε;

Ὁ συμβολαιογράφος ἔσυρε τὸ ὄρολόγιόν του :

— Ἐννέα, εἶπεν, ἀπορῶ πῶς δὲν ἤλθεν ἀκόμη...

— Καὶ ὁ κύριος Βωνοᾶζ;

— Τὰ πάντα συνεφωνήθησαν μετ' αὐτοῦ... αἱ διατυπώσεις ἐγένοντο καὶ μένου εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον... Δὲν τὸν εἶδατε;

— Ὁ κύριος Βωνοᾶζ μοι εἶπεν ὅτι δὲν θὰ ἐδείξει... ὅτι θ' ἀπουσιάσῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς αὔριον... πηγαίνει εἰς τινὰ τῶν φίλων του, πλησίον τοῦ Μελοῦν.

Καὶ μετὰ τίνος χειρεκακίας, ἀλλὰ παντελῶς ἀδιάφορος, προσέθηκεν :

— . . . Ἡ ἀλλαχῶ...

Καὶ ἐπανερχομένη εἰς τὸ κύριόν των θέμα :

— Ὁ ξένος αὐτὸς ὀνομάζεται; . . .

— Σὰς εἶπον, Γεώργιος.

— Δαβίδων;

— Ἀκριβῶς.

— Εἶνε Ἀμερικανός;

— Ναί.

— Ἐκ γενετῆς;

— Ὅχι.

Ἡ κόμησσα ἐσκίρτησεν.

Ἡτένισε τὸν συμβολαιογράφον, μετὰ προδήλου ἀνησυχίας.

— Πόθεν εἶνε λοιπὸν; ἠρώτησε τρέμουσα.

— Δὲν ἔχω λόγους ἵνα σὰς τὸ ἀποκρύπτω. Εἶνε γὰρ ὁλος ἐκπατρισεῖς.

— Ἀπὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ εἰκοσαετίας περίπου. Μοι συνέστησεν ἐπὶ τούτου ἐχεμύθειαν... Ἐν Ἀμερικῇ εἶνε γνωστὸς ὑπὸ μόνον τὸ ὄνομα Δαβίδων... Ἀλλὰ πράγματι... τὸν γνωρίζετε ἀναμφιβόλως καί, συνεπῶς, τὸ μυστικὸν οὐδεμίαν δι' ὑμᾶς ἔχει σημασίαν. Μόνον ὅτι θὰ ἦσθε νεαρωτάτη ἐν τῇ ἐποχῇ τῆς ἀναχωρήσεώς του...

— Γεώργιος Δαμβέρτος! ἀνέκραξεν αὐτὴ ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρωτάτης συγκινήσεως..

Ὁ κωδωνίσκος τῆς θύρας ἐσήμανεν.

— Αὐτὸς τῶνόντι εἶνε, εἶπεν ἡρέμα ὁ κύριος Ἀρδουίνος. Καὶ ἰδοῦ, νομίζω, ὅτι δὲν θὰ τὸν περιμένετε ἐπὶ μακρὸν.

— Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω.

— Διατί;

Ἡ κυρία Βωνοᾶζ ἠγέρθη.

— Ἀρετέ με νὰ ἐξέλθω... σὰς παρακαλῶ... Θὰ διεξαγάγητε τὴν ὑπόθεσιν ὅπως σὰς ἐννοεῖτε...

Ὁ Φηλιξ Ἀρδουίνος τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα.

— Πολὺ ἄργά, εἶπεν. Ἀναλάβετε λοιπὸν τὴν γαλήνην σας! Τί σὰς ἐνδιαφέρει!

Ὁ Γεώργιος Δαβίδων εἰσῆρχετο, εἰσαχθεὶς παρὰ τοῦ γηραιοῦ ὑπνρέτου.

Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς Λευκῆς ἐστάθη.

— Ἡ κυρία κόμησσα δὲ Βωνοᾶζ, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, κάμων τὰς συστάσεις, ὁ κύριος Γεώργιος Δαβίδων.

Καὶ πάραυτα διέβη εἰς τὸ γείτον διαμέρισμα, ὅπου ὁ γραφεὺς ἐπεράτου τὸ συμβόλαιον.

— Εἶνε ἕτοιμον; ἠρώτησεν.

— Ναί, κύριε.

Ὁ Γεώργιος Δαμβέρτος εἶχε προσκλίνει πρὸ τῆς κυρίας Βωνοᾶζ.

Πᾶν κακὸν συναίσθημά του ἐξηλείφετο ἐπὶ τῇ θέᾳ της.

— Λευκῆ, εἶπε μετὰ φωνῆς γλυκείας, σὰς τὴν ἰδίαν ἐπαναβλέπω μετὰ τόσα ἔτη;

Δὲν ἀπήντησεν. Ἡσθμαινεν. Οἱ λόγοι της ἐσταμάτων εἰς τὸν λαιμόν της καὶ τὴν ἐπνιγον.

Τὸν θεώρει ἐκπληκτος, ἀτενίζουσα τὸ πάντοτε νεαρὸν πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ἀπετυποῦτο ἤδη ἀρρενωπὴ ἐνεργητικότης.

Ἐκεῖνος προσέθηκεν ἐν τάχει, προσέχων εἰς τὴν θύραν, ἐξ ἧς ὁ φίλος του ἀπῆλθε καὶ ὀπόθεν ἠδύνατο νὰ ἐπανήρχετο, ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς εἰς ἄλλην :

— Εἶχον ὀρκισθῆ νὰ μὴ ἐπανηρχόμην εἰς Γαλλίαν καὶ μηδέποτε νὰ σὰς ἐπανεβλέπον... Δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου. Ἴδου ἐγὼ! Καὶ ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε ὅποιαν αἰσθάνομαι εὐτυχίαν, εὐρισκόμενος πάλιν πλησίον ὑμῶν!

— Γεώργιε! ἰκέτευσεν ἐκείνη.

— Ἄ! τόσῳ τὸ χειρότερον. Ὑποφέρω ἀρκετά... Πρέπει τὸ πᾶν νὰ γνωρίζητε.

— Δημονεῖτε ὅτι δὲν εἶμαι ἐλευθέρα...

— Ἐὰν ζητήσω μιᾶς στιγμῆς συνδιάλεξιν, θὰ μοι τὸ ἀρνηθῆτε;

Τὰ βλέμματά των συνητήθησαν. Ἀπήστραψεν ἐξ αὐτῶν ἔκφρασις ἀφοσιώσεως, ἐκμηδενίζουσα τὰ προσκόμματα.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἠττηθεῖσα.

— Πότε; Ἀπόψε;

— Ἐὰν τὸ θέλετε.

— Ἡ ἀμαξία σας εἶνε κάτω;

— Ναί.

— Ἀποπέμψατέ την' καὶ ἀναχωρῶν ἐντεῦθεν, θὰ σὰς περιμένω εἰς τὰ Ἠλύσια Πικιδία... πρὸς τὴν δειδροστοιχίαν.

Ὁ θαλαμηπόλος τῆς κομήσεως ἐπὶ τίνος θρονίου, ἐν τῷ συμβολαιογραφεῖῳ, συνδιελέγετο πρὸς τὸν εὐγλωττον Ἰωσήφ.

Ἡ Λευκῆ ἤνοιξε τὴν θύραν, τὸν ἐκάλεσε καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινάς.

Ὁ θεράπων ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθεν.

Ὁ κ. Ἀρδουίνος ἐπέστρεψε συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ γραφῆως.

Τῶνόντι, τὸ ἐκτενὲς συμβόλαιον εἶχε περατωθῆ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀνέλυσε τὸ περιεχόμενόν του ἐν συντόμῳ, ἐνεχείρισε τὴν γραφίδα πρὸς τὴν κόμησσαν καὶ τῇ εἶπε ταπεινοφῶνως :

— Βλέπετε, ἦτο ὑπόθεσις ὀλίγων λεπτῶν.

Ἐκείνη ὑπέγραψε. Τὸ αὐτὸ ἔπραξε καὶ ὁ γραφεὺς ὡς πληρεξούσιος τοῦ κόμητος Βωνοᾶζ· ὁ Γεώργιος Δαβίδων τοῦ ἐμιμήθη ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ χρηματοφυλακίου του συν-

αλλαγματοκτικὴν ἐνὸς ἑκατομμυρίου διακοσίων χιλιάδων φράγκων ἐπὶ τῶν Ρόσχιλδ καὶ τὴν ἔτεινε πρὸς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις τὴν ἐδέχθη μειδιῶν καὶ προσέθηκε καὶ αὐτὸς τὴν ὑπογραφήν του κάτωθεν τοῦ ἐγγράφου.

Ἡ ὑπόθεσις εἶχε περατωθῆ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἀντήλλαξε πρὸς τὸν φίλον του βλέμμα ἐμφαίνον :

— Ἴδου σὺ κάτοχος τῶν ἐρειπίων τοῦ Βοασσοῦ καὶ ἐπανειδεις τὴν Λευκὴν δὲ Σαρναίῳ.

Ὁ Ἀμερικανὸς τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα, ἐχαιρέτισε τὴν κόμησσαν μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἀπῆλθε καὶ ἡ κόμησσα, ἔλαβε δίφρον καὶ ἔδωκε πρὸς τὸν ἠνίοχον τὴν διεύθυνσιν :

— Ἡλύσια Πεδία... Ὅθ σοὶ εἶπω ποῦ θὰ σταματήσης.

Ἀπέμενον μόνον ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ ὁ γραφεὺς καὶ ὁ πάτρων.

— Ἀγαπητέ μου Γκέρν, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, λυπούμαι ὅτι δὲν θέλεις ν' ἀσπασθῆς τὸ συμβολαιογραφικὸν ἐπάγγελμα. Ὅθ ἐπετύγχανες θαυμάσια. Εἶσαι λίαν μεμορφωμένος, φίλεργος... Ἔχεις τὸ πνεῦμα εὐθὺ καὶ ἀκέραιον...

— Ἴσως... ἀλλ' οὔτε λεπτόν δι' ἀγορὰν συμβολαιογραφείου...

— Εὐρίσκει κανεῖς...

— Ὡς δικηγόρος ἐλπίζω νὰ προοδεύσω. Ἰδίως ἂν θέλετε νὰ μὲ προστατεύσετε τυχούσης εὐκαιρίας...

— Ἀναμφιβόλως.

Ὁ κ. Ἀρδουίνος ἔθηκε τρία ἑκατόφραγκα τραπεζογραμμάτια πρὸ τοῦ γραφεὺς :

— Λάβετε, εἶπε, δέχθητε τὸ μικρὸν αὐτὸ φιλοδώρημα. Δὲν ἔχετε μισθοδοσίαν καὶ σεῖς ἐδῶ ἐργάζεσθε πλειότερον ὄλων.

— Ἀλλά...

— Λάβετε .. θὰ μ'εὐχαριστήσετε, καὶ ἐφ'ὅσον θὰ μένετε ἐν τῷ συμβολαιογραφείῳ, ἴσον ποσὸν θὰ λαμβάνετε κατὰ μῆνα.

Ὁ γραφεὺς ἐψέλλισε λέξεις τινὰς συγγνώμης καὶ εὐχαριστιῶν.

— Εἶνε πολὺ !... Ἐπιθυμῶ μόνον νὰ καταγίνω. . . Νὰ καταστῶ ἐμβριθὴς δικηγόρος καὶ πεπειραμένος. . . Ὅθ μὲ ὑποχρεώσετε κρατοῦντές με πλησίον ὑμῶν.

Ἐδίπλωσεν ἐν τούτοις τὰ τρία χαρτονομίσματα καὶ τὰ ἔθηκεν ἐν τῷ θυλακίῳ του μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως.

— Δὲν ἔχετε πλέον ἀνάγκην ἐμοῦ ; ἠρώτησεν.

— Ἀλλ' ὄχι... δὲν θέλω νὰ σὰς ἀφανίσω... πηγαίνετε νὰ δειπνήσετε... εἶνε καιρὸς.

— Καληνύκτα, κύριε.

— Καληνύκτα, φίλε μου.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἡ ὄψις τοῦ νεανίου ἐφαιδρύνθη.

— Τριακόσια φράγκα ! ἐσκέφθη Ἐρχονται εἰς καιρὸν κατάλληλον ! ὦραία δωρεά.

Διέβη μεγάλοις βήμασι τὸν Σηκουάναν, τὴν Βασιλικὴν Γέφυραν, ἔφθασεν εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, εἰσῆλθεν ἐν τῷ καφενεῖῳ τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ ἔλαβε κύπελλον σοκολάτας σκεπτόμενος :

— Ὅθ προγευματίσω πολυτελέστερον αὔριον τὸ πρῶτ.

Εἶτα ἀνέβη τὴν διόδον Μελοδράματος καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Αὐγουστίνου.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ οἰκονόμου.

— Τίποτε δι' ἐμέ ; ἠρώτησε.

— Τίποτε, κύριε Γκέρν... ἄ ! ναί ! μία εἰδήσις !

— Τί εἰδήσις ;

— Σὰς ἦλθε μία εὐμορφὴ μικρὴ γειτόνισσα.

— Ἄ ! μπά !

— Μία θελκτικὴ νέα ποῦ ἀνέβη τῶρα ἐπάνω.

— Ἐπάνω ποῦ ;

— Εἰς τὸ δωμάτιον τὸ παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ σας.

— Ὀνομάζεται ;

— Ἰωάννα Βωδρού.

— Τί κάμνει ;

— Ἐργάζεται εἰς τὸν παρακείμενον δρόμον, εἰς μιὰς ραπτρίας... τῆς Λαύρας.

Ὁ νέος ἐμειδίασεν.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν πληροφορίαν, κύριε Γκωδινῶ, εἶπεν. Εὐχάριστον πάντοτε νὰ ἔχη κανεῖς παραπλεύρως του μίαν ὠραίαν κόρην. Καληνύκτα.

— Καληνύκτα, κύριε Γκέρν.

Ὁ νέος ἀνεριχήθη τὴν κλίμακα ἀνὰ τέσσαρας βαθμίδας, ἀλλ' ἔφθασε πολὺ ἀργά. Ἡ γείτων του εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ δωμάτιόν της. Εἶχε κλείσει τὴν θύραν καὶ ἔμενεν ἐν ἐκστάσει πρὸ τῶν ἐπίπλων, ἃ τῇ παρέσχεν ὁ ἀγνωστὸς της προστάτης.

Ἐθαύμαζε τὴν ὀρειχαλκίνην κλίνην, τὰ σκεπάσματα, τὰς ἔδρας, τὸν τάπητα, τὰ πάντα.

Οἱ πόθοι της ὑπερεπληροῦντο.

Ἀνοίγουσα τὸ κιβωτίδιον ἔστη ἐκθαμβος.

Τὰ χαρτονομίσματα καὶ ὁ χρυσὸς τῆς ἐνέπνεον δεισιδαίμονα σεβασμόν.

Οὐδέποτε ὑπῆρξε κάτοχος τοιαύτης περιουσίας.

— Ὅθ τὰ ὑπάγω εἰς τὴν μητέρα μου, ἐσκέφθη, πόσον θὰ χαρῆ !

Τὴν μητέρα της !

Ἐγνώριζε πλέον τώρα ὅτι δὲν εἶχε τοιαύτην.

Νόθος ! ἦτο ἀπλῆ νόθος, ἀνευ οἰκογενείας καὶ ὀνόματος, μόνη ἐν τῷ κόσμῳ

Ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ἐβύβησε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰ παραπετάσματα καὶ σιωπηλὰ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν μεγάλων της ὀφθαλμῶν.

Ἐκ τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἐργαστηρίου ἐλησμένοι τὴν σκηνὴν τῆς πρῶτης, ἀλλ' ἐφ'ὅσον ἡ ἡμέρα προύχωρει, ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπανήρχετο. Ἐροβεῖτο μὴ ἐπικνευθεθῆ ἀπέναντι τοῦ Βωδρού. Ἡ ἐπιστολὴ ὅθεν τοῦ σωτήρός της ὑπῆρξε δι' αὐτὴν πραγματικὴ λύτρωσις.

Διὰ τόσῳ λεπτῶν λόγων τῆ προσέφερε τὴν εὐεργεσίαν, ὥστε τὴν ἐδέχθη ἀδιστακτικῶς.

Ὁ ξένος αὐτὸς τὴν ἔσωζε δις.

Καὶ ἔπειτα ἐροβεῖτο τὴν συνάντησιν τῶν δύο ἀθλίων τῆς προτεραιίας.

Δὲν ἀμφίβαλλεν ὅτι νέαν θὰ ἔκαμνον ἀπόπειραν, ἐξηρηθισμένοι ἐκ τῆς προτέρας τῶν ἀποτυχίας.

Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ αὐτὸν, ὃ ἡ τύχη τῆ παρεῖχεν, ἐν ἡ στιγμῇ τούτῃ εἶχεν αὐτοῦ ἀνάγκην.

Ἀπὸ τῆς ἀφιξείας της ἐκέρδισε τὴν εὐνοίαν τῶν οἰκονόμων τῆς οἰκίας, διὰ τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀφελείας της.

Ἡ χαρὰ της ἦτο ἀπερίγραπτος. Εἶχε πλέον δωμάτιον ἴδιον ! ἦτο ἐλευθέρα !

Ἦνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἀπέμεινεν ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς θέας, ἧτις διηνοίγετο ἐνώπιόν της. Ὑπὸ οὐρανὸν ἑναστρον, κῆποι δεινόφυτοι καὶ πλήρεις ἀνθέων ἐξετείνοντο τριγύρω οἰκιῶν, αἵτινες ἦσαν μέγαλα, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ ἐρείπια τῆς ὁδοῦ Ἐπαναστάσεως. Φῶτα διάχρυσα ἐξήρχοντο τῶν ὑψηλῶν παραθύρων, διὰ τῶν λεπτοῦφάντων παραπετασμάτων, καὶ ἐκ τινος δευτέρου ὀρόφου γείτονος οἰκίας. ἡ λαμπρὰ φωταψία ἀνήγγελλεν ἑορτὴν.

Ἐνῶ ἠτοιμαζέτο ν' ἀποσυρθεθῆ, τὸ παράθυρον, τὸ κείμενον παραπλεύρως τοῦ ἰδικοῦ της. ἠνοιχθῆ, καὶ νέος τις ἀσκεπῆς τὴν κεφαλὴν, μὲ ἐνδυμα οἰκιακόν, ἐστηρίχθη ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐχαιρέτησε τὴν νεάνίδα λέγων αὐτῇ :

— Ὑμεῖς ἐνοικιάσατε αὐτὸ τὸ δωμάτιον ;

Ἦθελε νὰ μὴ δώσῃ ἀπάντησιν, ἀλλὰ τόσον εὐγενῆς ἦτο ὁ τρόπος του, τόσον εὐλαβὲς τὸ ὕφος τοῦ γείτονος, ὥστε ἀπήνησε δειλῶς :

— Ναί, κύριε.
 — Ὁ οἰκονόμος μοι ὠμίλησε περὶ τῆς ἀφίξεώς σας. Εἶνε λαμπρὸς ἄνθρωπος, ἐντιμώτατος...
 — Ἀπὸ πολλοῦ διαμένετε εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν;
 — Ἀφ' οὗτου ἤλθον εἰς Παρισίους, δηλαδὴ ἀπὸ πενταετίας... Δὲν ἠδυνήθην νὰ εὔρω μέρος καλλίτερον. Ἐργάζεται τις ἡσύχως πρὸ αὐτῶν τῶν κήπων. Ἡ βλάστησίς των μοι ἀναπολεῖ ὀλίγον τὸν τόπον μου.
 — Εἴσθε ἐκ τῶν πεδινῶν μερῶν;
 — Ναί, καὶ ἐκ τῶν ἀγριωτέρων.
 — Πόθεν;
 — Ἐκ τῆς Βρετανίας, ἐκ τῶν ἐνδοτέρων τοῦ Μορβιάν.
 — Ἄ!... Καὶ εἰς Παρισίους τί κάμνετε;
 — Ἐπεράτωσα τὰ νομικά μου, ἐτοιμάζομαι πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ επαγγέλματός μου, ἵνα κερδίζω τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Πρὸς τὸ παρόν, ἐργάζομαι εἰς τινος συμβολαιογράφου. Προσπαθῶ νὰ γίνω ἐνήμερος εἰς ὅλα, ἵνα ἀρχίσω τὸ στάδιόν μου ὑπὸ καλοῦς οἰωνούς, εἶνε δύσκολον. Πρέπει τις ν' ἀνοιξῆ τὸν δρόμον του.
 — Ἄλλ' εἴσθε πλούσιος, ἀφοῦ εἴσθε σπουδαστής!
 Ἐκεῖνος ἐγέλασε.
 — Τὸ νομίζετε! Πλούσιος! Τί πλάνη! Ὑπῆρξα λίαν οἰκονόμος ἐν ταῖς σπουδαῖς μου καὶ ἐπέφερα τὴν καταστροφὴν εἰς τὸν πτωχόν μου πατέρα! Ἀπέθανεν. Ἐχῶ τὴν μητέρα μου καὶ τὰς δύο μου ἀδελφάς. Πρέπει νὰ ἀνακτήσω ὅ,τι ἀπωλέσθη! Κάτω ἐκεῖ ζῶσι μὲ τὸ τίποτε, ἀλλ' ἡ ἐλαχίστη δαπάνη κλονίζει τὸν προϋπολογισμόν.
 Ἐξέβαλε στεναγμόν.
 — Ἐπὶ τέλους εἶπε δι' ὀλίγων προσπαθειῶν καὶ διὰ τῆς καρτερίας ἴσως...
 Διεκόπη:
 — Καὶ σεῖς ἐργάζεσθε ἐπίσης;
 — Ἡ ἀνάγκη τὸ ἐπιβάλλει!
 — Εἰς τι γειτονικὸν κατάστημα;
 — Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καμβῶν.
 — Δύο βήματα ἀπέχει. Ὅθ' εἴσθε λαμπρὰ ἐδῶ... Καὶ ἂν λάβετε ἀνάγκην τῶν γειτόνων σας, ἀρκεῖ ἔν σημεῖον νὰ κάμετε, ἐννοεῖται...
 — Εὐχαριστῶ, κύριε.
 Ἐμελλε ν' ἀποσυρθῆ, ὅτε ἐκεῖνη τὸν ἠρώτησεν:
 — Ἐχουν καμμίαν ἐορτήν;
 — Ποῦ;
 — Κάτω ἐκεῖ, ἀπέναντι...
 — Φαίνεται
 — Ὁρατὸν διαμέρισμα.
 — Ἦτο ἀκατοίκητον. Εἶνε παράρτημα γειτονικῆς οἰκίας. Τὸ ἐπίπλωσαν οἱ τεχνῖται ἕκαμον ἀρκετὸν θόρυβον ἀπὸ τινων ἡμερῶν διὰ τὸν καλλωπισμόν του.
 — Γνωρίζετε ποῖος διαμένει ἐκεῖ;
 — Ὁ οἰκονόμος μοι ὠμίλησε περὶ μιᾶς χορευτρίας... τῆς Ροζέλλης.
 — Εἶπετε;...
 — Εἶπον τῆς Ροζέλλης... Ἰταλίδος, ἡ ὁποία χορεύει εἰς τὸ Ἐδέμ καὶ κάμνει κρότον πολὺν ἀπὸ τινος ὡς ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς ἰδίως... Λέγουν ὅτι δὲν στερεῖται καὶ τέχνης.
 — Τὴν εἶδετε;
 — Χθὲς τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν ἐξώστην τῆς, ὅπου θὰ ἠδύνασθε καὶ σεῖς νὰ τὴν ἐθλέπετε. Ἐχει κάτι τι, τὸ ὁποῖον σας ὁμοιάζει. Ὅθ' σας ὑπέθετέ τις δύο ἀδελφάς... Ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ διαίτημά της.
 — Καὶ εἰς τὸ θέατρον;
 — Τὰ μέσα μου δὲν μοὶ τὸ ἐπιτρέπουν.
 — Εἶνε νέα;
 — Νεαρωτάτη. Δεκαοκτῶ ἕως εἰκοσιν ἐτῶν.
 — Λέγετε ὅτι εἶνε Ἰταλίς;

— Τὸ ὑποθέτω... τὸ ὄνομά της τὸ δεικνύει. Καληνύκτα, γείτων.
 — Καληνύκτα, κύριε.
 Ὁ γείτων ἔκλεισε τὸ παράθυρον. Ἡ Ἰωάννα ἔπραξε τὸ αὐτό. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἐνεκαίνιαζε τὴν κλίνην της καὶ, μετὰ στιγμὴν ρεμβασμοῦ, παρεδόθη εἰς βαθὺν ὕπνον.
 Ὁ ἕτερος δὲν ἐκοιμάτο.
 Ἀφοῦ ἀνέπνευσεν ὀλίγον καθαρὸν ἀέρα καὶ ἱκανοποίησε τὴν περιέργειάν του, συνδιαλεχθεὶς ἐπ' ὀλίγον πρὸς τὴν νεάνιδα, ἣν ἡ τύχη ἔθετε πλησίον του, ἐκάθησε πρὸ μικρᾶς τραπέζης, γεμούσης βιβλίων καὶ χαρτίων, ἀπέναντι ξυλίνης βιβλιοθήκης ἀβαφοῦς, ἐστηριγμένης ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἔγραφεν:
 « Ἀγαπητὴ μητέρα,
 » Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλὴν σου ἐπιστολήν. Γνωρίζεις ὅτι αἱ εὐτυχεῖς ἡμέραι μου εἶνε ἐκεῖναι, καθ' ἃς λαμβάνω εἰδήσεις ἐκ μέρους σας.
 » Ἀδιαλείπτως ἔχω πρὸ ἐμοῦ τὴν πτωχὴν μας κατοικίαν καὶ τοὺς κατοίκους της, σὲ καὶ τὰς δύο προσφιλεῖς μου ἀδελφάς, τὴν Ὑθόννην καὶ τὴν Μαρίαν Λουίζαν.
 » Ἄ! πόσον σας ἀγαπῶ! πόσον εὐχαριστῶς θὰ διήνουν μαζί σας τὸν βίον, ἂν ἡ καταστροφὴ ἡμῶν δὲν μοὶ ἐπέβαλλε τὸ ν' ἀπομακρυνθῶ καὶ δημιουργήσω στάδιον καὶ μέσα πορισμοῦ χρημάτων.
 » Ἐπέτυχον τὴν θέσιν μου σήμερον τὸ πρωτῆ.
 » Ὁ υἱὸς σου εἶνε διδάκτωρ.
 » Ὅθ' σοῦ τὸ ἔγραφον ἐνωρίτερον, ἀλλὰ μὲ ἠμπόδισεν ἐργασία τοῦ συμβολαιογραφείου, ἣν προετίμησα ὅπως δυνηθῶ νὰ σας παράσχω μικρὰν τινὰ συνδρομήν.
 » Ὁ συμβολαιογράφος μου εἶνε καρδία εὐαίσθητος καὶ γενναῖα.
 » Ἐμάντευσε φαίνεται τὴν πτωχίαν μου, μεθ' ὅλον τὸ κόσμιον ἐξωτερικόν μου. Εἶνε λίαν ὀξυδερκής καὶ οὐδὲν τῷ διαφεύγει.
 » Ἐπέστρεψα. Εἶνε δεκάτη καὶ ἡμίσεια.
 » Ἐδείπνησα κακῶς μὲ κύπελλον σοκολάτας, διότι τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν κλειστά. Ἄλλ' εἶμαι εὐτυχής.
 » Διατί; Τὸ ἀγνοῶ!
 » Ὁ θαλάμος μου εἶνε ὡς πάντοτε πενιχρὸς μὲ τὰ ξυλινὰ του ἐπιπλα καὶ τὰ δύο πρόστυχα καθίσματα καὶ τὸν ὄρατον ἐξ ἐλεφαντίνου ὀστοῦ σταυρόν, τὸν ὁποῖον μοὶ ἔδωκες καὶ ὅστις ἀποτελεῖ τὸ μόνον κόσμημα τοῦ μοναχικοῦ μου κελλίου· ἀλλ' αἰσθάνομαι ἄκραν ἀνεσιν, ὑπερβάλλουσιν ὑγιάν καὶ θάρρος καὶ προβλέπω μέλλον αἴσιον διὰ πάντας ἡμᾶς.
 » Ὅχι διότι ἀνηγορεύθην διδάκτωρ τῆς νομικῆς!
 » Πολλάκις εἶχον ἀποθαρρυνθῆ, ἐκμηδενισθῆ ἐντὸς αὐτῶν τῶν Παρισίων, ὅπου αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν τόσον μικρὰν σας.
 » Σήμερον τὸ πᾶν μοὶ προσμειδῶ.
 » Μίαν μόνην λύπην ἔχω, ὅτι ὁ πατήρ μου δὲν ζῆ πλέον, ἵνα ἀπολαύσῃ τῶν ἐπιτυχιῶν μας, ἐὰν τὸ μέλλον μᾶς ἐπιφυλάσσει τοιαύτας!
 » Διατί ὁ τραπέζιτης ἐκεῖνος μᾶς κατέστρεψε;
 » Μικρὰ μὲν ἦτο ἡ περιουσία μας, ἀλλ' εἰς Βρετανίην ζῆ τις μὲ τόσον ὀλίγα εἰσοδήματα!
 » Αἱ δεκαοκτῶ χιλιάδες φράγκων, αἵτινες μᾶς ἀπομένουν, εἶνε τοῦ λοιποῦ ἰδικαί σας. Σκέπτομαι, μητέρ μου, ὅτι ἐπαρκῶ μόνος εἰς τὰς ἀνάγκας μου!
 » Ὁ κύριος Ἀρδουίνος μοὶ ἔδωκε πρὸ μικροῦ τριακόσια φράγκα. Παρόμοιον ποσὸν θ' ἀπολαμβάνω κατὰ μῆνα, ἐφ' ὅσον θὰ μένω παρ' αὐτῷ. Εἶνε τυχερὰ λαμπρὰ! Καὶ ἀργότερον θὰ μὲ προστατεύσῃ. Μοὶ τὸ ὑπεσχέθη.
 » Διὰ πᾶσαν μέλλουσαν τύχὸν νὰ παρουσιασθῆ ὑπόθεσιν, θὰ δύναιμι νὰ ἐνοικιάσω διαμέρισμα.
 » Ὁ κύριος Δεσάρμ, ὁ ἀρχαῖός μου πατέρων, μ' εὖνοει

ἐπίσης καὶ αὐτὸς καὶ θὰ μὲ ὑποστηρίξῃ, εἶμαι σχεδὸν περὶ τούτου βέβαιος.

• Ἰδοὺ ἐλπίδες, ἀγαπητὴ μητέρα. Εἶπέ το εἰς τὰς ἀδελφάς μου. Ἄς εὐχηθῶσιν ὀλίγον δι' ἐμὲ καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν.

• Βοηθῶ ὅσον δύναμαι ἐμαυτὸν! Ἦθελον καὶ ὁ Θεὸς νὰ μοῦ ἦνε ἐπίσης βοηθός, ἀλλὰ τόσας ἔχει ἀπαιτήσεις, ὥστε ἀμφίβολον ἂν πάραυτα θὰ εἰσηκούμην.

• Εὐρίσκεις ἐντὸς τῆς παρούσης διακόσια φράγκα. Εἶνε ἐκ τῆς προσφοράς τοῦ κυρίου Ἀρδουίνου.

• Μὴ ἀνησυχῇ δι' ἐμέ. Περνῶ κάλλιστα.

• Δὸς αὐτὰ εἰς τὴν Μαρίαν Λουίζαν καὶ τὴν Ὑδόννην, διὰ νὰ κατασκευάσωσι φορέματα, διότι εἶνε πενιχρῶς ἐνδεδυμένοι καὶ αἱ κόραι τοῦ βαρῶνου Γκέρν εἶνε ὑπόχρεοι νὰ τηρῶσι τὴν θέσιν των ἐν τῷ χωρίῳ!

• Οἴμοι!

• Σὰς ἀσπάζομαι καὶ τὰς τρεῖς τρυφερῶς.

• Ὁ σεβόμενός σε υἱός

• ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΓΚΕΡΝ.

Ὁ φακέλλος ἔφερε ἐπιγραφήν:

• Κυρίαν βαρωνίδα Γκέρν, κατοικίαν Γκέρν, διὰ τοῦ Ποντιβύ (Μορβιάν).

ΙΑ'

Ἐπάνοδος.

Τὸ ὄχημα ἔστη.

Ἡ Λευκὴ κατέβη καὶ κατηυθύνθη εἰς τὸ ὑποδειχθέν μέρος, ἐλκυομένη ὑπὸ ἀνωτέρας καὶ μυστηριώδους δυνάμεως.

Ἀπὸ τῶν πρώτων λόγων τοῦ Γεωργίου Δαβιδσωνος ἠσθάνθη ἑαυτὴν ἠττηθεῖσαν, ἠναγκασμένη νὰ ὑπακούῃ. Μόλις πρὸς στιγμὴν ἔσχε τὴν ιδέαν τοῦ ν' ἀντιστῆ, νὰ δισώσῃ τὴν τιμὴν τῆς ἀπὸ τῶν ἐνδεχομένων κακολογιῶν τοῦ κόσμου.

Ἐσκέπτετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἠρνεῖτο βραχεῖαν συνδιάλεξιν πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπὸ τόσο χρόνου ὑπέφερεν ἐξ αἰτίας τῆς, ὅστις τὸ πᾶν ἐγκατέλιπεν ἵνα φύγῃ, ἐπειδὴ αὕτη τὸ διέταττεν. Ἐὰν αὐτὸς τῶρα διέταττε, δὲν ἦτο δίκαιον τὸ πράγμα;

Καὶ ἔπειτα δὲν ἦτο ἐλευθέρῃ; Τί ἐσήμαινε δι' αὐτὴν ὁ σύζυγος, ὃν ἔβλεπεν εἰς τὴν τράπεζαν ὡς συμπότην, ὅστις ἀπέρχεται μετὰ τὸ συμπόσιον, ὡς παράσιτος τέλος ἀποζῶν δι' ἐξόδων τῆς καὶ λαβόντα ἐξ αὐτῆς τὴν περιουσίαν καὶ ὄχι τὴν γυναῖκα, τὸ χρῆμα καὶ ὄχι τὴν καρδίαν;

Ἐὰν ὑπάρχῃ πράγματι ὑπνωτισμός, ὑπάρχῃ ἐν τῷ ἔρωτι. Ὁ ἔραστής ἀσκεῖ ἀκαταμάχητον ἐπιρροὴν ἐπ' ἐκείνης, ἥτις παραδίδεται εἰς αὐτόν.

Ἡ Λευκὴ ἠγάπα τὸν Δαρβέρτον. Οὐδέποτε ἔπαυσεν ἀνήκουσα εἰς αὐτόν. Μόνον αἰσθηματικῆς παρενετίθετο μετὰ αὐτῶν, ἀλλ' ἠ πρὸς αὐτὸν λατρεία τῆς ἔμενε ἀπὸ εἰκοσαετίας ἡ αὐτή.

Πολλοὶ τὴν παρεκίνησαν νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀπιστον σύζυγον. Πολλοὶ ἐπωφθαλμίωσαν, ὅτε μόνη καὶ μελαγχολικὴ διήρχετο ἐφ' ἀμάξης τὸ Δάσος, μετὰ τὴν χάριν τῆς ὡς γυναικὸς νεαρῆς, ὡραίας καὶ πλουσίας. Ἐκείνη οὐδὲ κἄν τοὺς ἔβλεπε, πάντοτε ἀφωσιωμένη εἰς τὸ παρελθόν τῆς, ὁπόθεν δὲν ἤθελε ν' ἀποσπάσῃ τὴν σκέψιν τῆς.

Ἄλλ' ἐὰν ἀπαξ ἔσφαλεν ἐν τῇ νεανικῇ τῆς ἀπειρίᾳ, δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ ἐκ δευτέρου ἔστεργεν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ὅποια αὕτη ἦτο, μετὰ τὰς μονώσεις καὶ τὰς πικρίας τῆς.

Ἡ δεινρόφυτος διόδος ἦτο σχεδὸν ἔρημος.

Οἱ διαβάται εἶχον ἀποσυρθῆ.

Ὁ δίφρος τοῦ Γεωργίου Δαβιδσωνος ἐστάθμευε παρὰ τὸ ἄκρον τῆς διόδου.

Ἡ Λευκὴ τὸν εἶδε σπεύδοντα πρὸς συνάντησίν τῆς.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπε, σύρων τὸν βραχίονα τῆς κομῆσης ὑπὸ τὸν ἰδικόν του.

Καὶ τὴν ἀπέσυρεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

— Μὲ διατάξατε νὰ ἔλθω, εἶπεν. Ὄφειλον ἀναμφιβόλως ν' ἀποποιούμην. Ἰδοὺ με... Τί ἔχετε νὰ μοι εἴπετε;

— Τόσα πράγματα!

— Ἄλλ' ἐπὶ τέλους!

Διήνυσε βήματά τινα, χωρὶς νὰ εὖρη λέξιν, καὶ αἰφνιδίως:

— Λευκὴ, ὑπέλαβε, πρὸ παντὸς ἄλλου ἔχω τι νὰ σοῦ ἐρωτήσω.

— Περὶ τίνος;

— Ἦθελον νὰ ἐμάνθανον, ἐὰν εἴσθε εὐτυχής!

— Ἐγώ!

— Ναί, σεῖς!

— Ὅχι!

— Μοὶ τὸ εἶχον εἶπει... δὲν ἤθελον νὰ τὸ πιστεύσω!

— Διατί;

— Ὁ γάμος αὐτὸς ἐν τούτοις δὲν ἐγένετο κατὰ συναίνεσίν σας;

— Τφόντι. Ἀλλὰ τότε δὲν ἐγνώριζον τί ἐπραττον καὶ ὑφίσταμαι τὰς συνεπείας.

— Πῶς!

— Ὅτ' σας ἐκθέσω ἐλευθέρως τὰ πάντα, ἵνα μὴ ὑπάρχῃ παρεξήγησίς τις μεταξύ μας. Πᾶσα πλάνη θὰ ἦτο ἀνάξια ἡμῶν.

• Γεώργιε, ἐφύγετε. Ἐμενον μόνη μετὰ τῆς δουκίσσης. Διετέλουν ὑπὸ τὸ βάρος μαύρων ἰδεῶν... Τὰ τέκνα μου... τὰ τέκνα μας... εἶχον ἀποθάνει δύο λατρευταὶ μικραὶ κόραι, δύο ἀγγελοὶ, τοὺς ὁποίους δὲν παύω τοῦ νὰ κλαίω.

• Μοὶ ἐπεστρέψατε τὸν λόγον μου, τὸ ὅποσον ἦτο ἐνδείξις τῆς μεγάλης πρὸς με περιφρονησεως... Ἡ μάμμη μου μὲ παρέλαβεν εἰς Ἰταλίαν. Ἐκεῖ συνητήσαμεν τὸν κύριον Βωνοᾶζ. Πῶς τοῦτο συνέβη; Ἄγνοῶ, ἀλλὰ κατέκτησε τὴν εὐνοίαν τῆς δουκίσσης, ἡ ὅποια ἐν ἀρχῇ ὀλίγην τῷ ἔδιδε σημασίαν. Πάραυτα κατέστη ἡ ἐνθερμότερα του προστάτρια... Τί σας ἔλεγον;...

• Ἐπάλαισα δεκαοκτὼ μῆνας. Ἠλπίζον πάντοτε ὅτι θὰ ἐλάμβανον εἰδήσιν τινα, ἡ ὅποια θὰ ἐνεδυναμῶνε τὴν ἀντίστασίν μου πρὸς πᾶν τὸ περὶ ἐμέ. Κατὰ βάθος ἠσθάνομην ὅτι τὰ πλοῦτή μου κυρίως εἴλκυον τὸν κύριον Βωνοᾶζ.

• Ἀδιαφοροῦσα πλέον διὰ τὸν ἔρωτα, δὲν ἤθελον καὶ ν' ἀγαπᾶμαι. Ἐν τούτοις ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθην ἵνα ἀπομακρύνω τὸν κόμητα...

• Εἶνε ἀνάγκη τὰ πάντα νὰ σας ὁμολογήσω; Τῷ ἔδωκα συνέντευξιν εἰς Ζονσέρην, ἐπὶ τοῦ τάφου τῶν τέκνων μου καὶ τῷ ἐξωμολογήθην τὰ πάντα, τὸ σφάλμα μου καὶ τὰς συνεπείας του...

• Τῷ ἀπεκάλυψα ἔτι — ἔπρεπε νὰ τὸ ἀπεσιώπων, Γεώργιε, — ὅτι ἡ καρδία μου δὲν ἦτο ἐλευθέρῃ! Μοὶ ἀπήντησε μετὰ τίνος λεπτότητος, ὅτι ἀνελάμβανεν οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον νὰ κάμῃ ποτὲ ἐπὶ τοῦ παρελθόντος ὑπαινιγμὸν καὶ ὅτι θὰ περιέμενε τὴν θεραπείαν μου...

• Τὸ ἀνελάμβανεν ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του!

• Ὁ γάμος ἐτελέσθη ὑπὸ ὄλους τοὺς θλιβεροὺς αὐτοὺς οἰωνοὺς καὶ συνήνεσα καταπεπονημένη, ἀηδιάζουσα τὴν ζωὴν, μόνον πόθον ἔχουσα, τὸ νὰ ἐπανεύρισκον τοὺς ἀγγέλους μου!

• Ἴσως δὲ ὁ κύριος Βωνοᾶζ κατῴρθου νὰ μὲ κατέκτα... Τίποτε, βλέπεις, δὲν ἀποκρύπτω! Ὁ χρόνος, τφόντι, εἶνε τὸ φάρμακον πολλῶν δεινῶν!

• Ἀπὸ πρώτης ἡμέρας, ἐξερχομένη τῆς ἐκκλησίας, ἔσχον ἐνδείξεις περὶ τῆς προδοσίας του, τοῦ ψεύδους καὶ τῆς μηδαμινότητος τῶν αἰσθημάτων του!

• Πᾶς δεσμὸς ἀπεκόπη μεταξύ μας.

• Ἄβυσσος μᾶς ἀπεχώρησεν ἀλλήλων.

[Ἐπεται συνέχεια].